

De steen is weg!

Opeens kijken ze elkaar aan, die vrouwen, die 's morgens vroeg naar het graf van Jezus lopen. 'Wacht eens even,' zegt er één, 'nou willen wij het lichaam van Jezus wel gaan verzorgen en gaan balsemen, maar... dat graf is toch afgesloten met zo'n enorme steen? Hoe moet dat eigenlijk?'

Tja, dat is inderdaad wel een probleem! Want ik weet niet of u weleens met grote keien werkt, in uw tuin misschien. In deze tijd kun je weer volop je uitleven in je tuin, de tuincentra doen weer goede zaken. Maar als u weleens werkt met grote keien, nou, dan weet u wel dat dat áltijd tegenvalt. Je denkt: 'O, die kan ik wel oppakken, of opzij rollen', maar of het lukt?! Markus schrijft er ook nog bij: 'Het was een heel grote steen.'

De steen: blokkade naar de toekomst

Opeens worden deze vrouwen geconfronteerd met de realiteit van de dood, en van het graf. Je kunt niet zomaar meer naar Jezus toe. Zelfs niet naar Zijn dode lichaam. Die steen, die staat voor het afscheid, voor het definitieve einde. Jezus is werkelijk gestorven, het is over en uit. En ze kunnen niet meer bij Hem komen. Deze vrouwen hebben een paar jaar lang opgetrokken met Jezus en Zijn twaalf leerlingen. Dat zijn jaren geweest van hoop. Die vrouwen hebben gemerkt hoeveel dat met hen deed, om op te trekken met Jezus. Jezus gaf hun op een nieuwe manier waarde. Mensen werden genezen van ziekten, mensen lieten hun oude leven achter zich en een begonnen nieuw leven, en veel mensen dachten: 'Misschien, misschien jaagt Jezus ook wel de Romeinen het land uit, die gehate bezetters.'

Maar nu is al die hoop de bodem ingeslagen. Wat overblijft is een graf, met een onneembare steen ervoor. Die steen, die blokkeert de weg naar de toekomst. De deur naar de toekomst is dichtgeslagen.

En nu even naar ons leven. Ik weet niet hoe dat bij u is, maar sommige dingen, die liggen je als een steen op het hart. Die draag je met je mee. En ze blokkeren je toekomst. Ze zitten je in de weg. Dingen die je leven verstoren, die je levensvreugde wegnemen. Dat kan van alles zijn: een conflict, dat slaapt. Of een verslaving, aan drank, of aan computerspelletjes. Of aan je werk. Gebrek aan balans in je leven. Een relatie die niet loopt. Of je hebt te maken met ziekte, of met een handicap, of met ander verdriet, en je merkt dat je er bitter onder wordt. Allerlei dingen kunnen zo een blok aan je been worden. Net als bij zo'n gevangene, in een stripverhaal, met zo'n loden bal aan z'n been. Blokkades naar de toekomst, en blokkades naar de vreugde. Ze zitten je in de weg naar andere mensen en ze zitten je in de weg naar God.

Stenen. En dan is er ook nog die éne steen, waar alles op stukloopt. Dat is je grafsteen. Letterlijk of figuurlijk, want niet iedereen wordt begraven. Maar als je toeleeft naar het einde van je leven, dan leef je toe naar een steen. En als dát alles is, dan bepaalt dat héél je leven. Dan is je leven een soort tijdbom: tik... tik... tik... en vroeg of laat is het voorbij. Daar word je niet echt vrolijk van.

Pasen: de steen is weg!

Maar nu: de boodschap van Pasen. 'De steen is weg!' 'Wat zeg je nou?' 'Ja, kijk! De steen is weggerold!' Onvoorstelbaar! Maar waar! Het graf is open!

Heel voorzichtig lopen ze ernaar toe, en ze gaan voetje voor voetje naar binnen. En weer: grote schrik! 'Daar zit iemand! Kijk!'

Maar daar klinkt een stem, de jongeman, blinkend wit, de engel van God, hij klinkt heel rustig. 'Wees niet bang! U zoekt Jezus die gekruisigd was. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt uit de dood! Kijk maar: hier heeft Hij gelegen.' Jezus leeft! Dat is de kern waar de hele Bijbel om draait. De steen is weg, er is toekomst voor ieder mens.

U denkt misschien: 'Ja, dat klinkt allemaal wel mooi, die boodschap van Pasen. Er is weer toekomst. Een nieuw begin. Mooi thema hoor: De steen is weg. Maar maak het nou eens concreet. Wat heeft die boodschap van Pasen nou met mijn leven te maken?'

Nou, dat ga ik proberen, en daarvoor ga ik een verhaal vertellen over Sandra. Die naam Sandra, die heb ik gewoon gekozen, maar dit verhaal is gebaseerd op verschillende werkelijk gebeurde verhalen.

Sandra's steen: jaloezie

Goed, Sandra heeft een probleem. Zo'n steen op haar hart. Wat is het geval? Ze is jaloers op de buurvrouw. Dat klinkt onschuldig, maar dat is het niet. Want door die buurvrouw krijgt Sandra steeds meer een minderwaardigheidscomplex. Het lijkt wel alsof die buurvrouw moeiteloos haar baan combineert met haar gezin, ze ziet er dan ook nog altijd pico bello uit, en die kinderen kunnen goed leren, de tuin is heel leuk vormgegeven, en ligt er altijd prachtig bij. Kortom, elke dag voelt Sandra als het ware allerlei prikken. Ze denkt: 'Ik ben niks', maar tegelijkertijd zoekt ze steeds weer naar dingetjes die bij de buurvrouw niet deugen, en daar kan ze dan lekker van genieten, als de buurvrouw een keer ruzie heeft met haar man. Zoiets. Maar die hele situatie maakt Sandra sjacherijng, en onzeker, ze reageert zich af op haar eigen kinderen. Nou, niet best.

Jaloezie is zonde

Nu is Sandra christelijk opgevoed, best stevig ook wel, en ze heeft van huis uit meegekregen dat je niet jaloers mag zijn. Jaloezie, dat is zonde. Want er staat in de Bijbel: 'Gij zult niet begeren dat wat van uw naaste is.' En die hele achtergrond, die draagt Sandra wel met zich mee. En dus voelt ze zich heel beroerd over zichzelf. Ze mag helemaal niet jaloers zijn. En wat doet ze? Ze probeert steeds die jaloezie weg te stoppen. Dan probeert ze zichzelf te overwinnen en toch maar een aardig praatje te maken met de buurvrouw. En als ze aan de buurvrouw denkt, dan denkt ze: 'Sandra, ga aan iets anders denken!' En dan gaat ze maar denken aan de vakantie of zo. Maar het moeilijke

is: wegstoppen, dat lukt niet. Ze blijft onrustig. En op onbewaakte momenten, dan kan ze zomaar als een vulkaan uitbarsten, naar de buurvrouw, en naar anderen.

Wegstoppen helpt niet, het moet eruit!

Nu heeft Sandra een collega, Annemiek, die heeft ze weleens wat verteld. En Annemiek zegt: 'Joh, Sandra, ga eens met mij mee naar mijn therapiegroep! Je zult zien, dat je daar opknapt.' En dat doet Sandra. En wat doen ze nou op die groep? Wat ze je daar leren, dat is: jezelf uiten. Alles wat er van binnen zit, dat moet eruit. Dat lucht op. Dus er wordt gewerkt aan expressie: jezelf uiten. Door middel van dans, maar ook door te schilderen en te boetseren. En er zijn ook sessies, dat je in een kring zit, en steeds mag iemand dan vertellen wat haar dwarszit. En dan is Sandra aan de beurt. En Sandra gooit alles eruit. Het hele verhaal. En wat merkt ze? De andere vrouwen moedigen haar aan! 'Sandra, jaloezie hoort nou eenmaal bij het mens-zijn. Je moet het niet wegstoppen, je moet het gewoon onder ogen zien. Ik ben Sandra, en ik ben ontzettend jaloers op de buurvrouw!' En Sandra krijgt een kussen, daar mag ze heerlijk mee gaan smijten. 'Ik ben ongelooflijk jaloers!' Na de bijeenkomst vraagt Annemiek? 'En?' 'Ja,' zegt Sandra, 'het helpt wel zeg! Wat lucht dat op!' Maar in de loop van de week zit het haar tóch niet lekker. Ze ziet de buurvrouw en ze denkt aan de therapiegroep, en ze schaamt zich wild. 'Alsof ik trots kan zijn op mijn jaloezie. Die jaloezie is gewoon niet goed, dat hadden ze vroeger thuis toch wel goed in de gaten, en op die therapiegroep doen ze of het wél goed is. Dat klopt niet. Maar het luchtte wel enorm op, om me eens gewoon te uiten.'

God is liefde

En dan gebeurt er weer iets. Sandra leest in de krant over een kerk, bij haar in de wijk. En ze denkt: 'Weet je wat, ik ga gewoon eens naar die kerk.' En in die kerkdienst valt haar vooral één ding op: heel erg centraal staat de liefde. De liefde van God. Dat je een kostbaar mens bent, kostbaar in Zijn ogen. Dat Hij van je houdt, zoals je bent. Gewoon, niks anders dan dat. En Sandra merkt dat dat haar enorm raakt. Na afloop bij de koffie praat ze met een paar mensen door. En voordat ze het weet, vertelt ze waar ze mee zit. En die mensen blijven het maar benadrukken: 'Sandra, God houdt van jou, ook al ben jij jaloers.' En dat is een heel andere kant van die Bijbel. Voor Sandra was de Bijbel altijd alleen een boek met regels: 'Gij zult niet begeren.' Maar God hóúdt dus van je, heel persoonlijk! Dat raakt haar echt heel diep.

En als ze dan thuiskomt, dan blijft ze daar de hele week over doordenken. Maar ze krijgt het niet bij elkaar: is God nou de God van de regels, of is God nou de God van de liefde?

Een week later gaat Sandra naar een reünie van haar oude school. 'Hé Antoinette! Dat is lang geleden! Hoe gaat het met je?'

Nou, Antoinette is christen geworden. Pas een jaar geleden. Heel bewust. En ze maken een afspraak. Op een mooie zonnige morgen komt Antoinette langs. En Sandra vertelt alles.

Bij het kruis mag je alle zonde uiten, neerleggen

'Kijk Sandra', zegt Antoinette, 'je hebt nu een aantal dingen ontdekt. Je weet dat jaloezie zonde is. Dat staat in de Bijbel, en je hebt ook echt aan den lijve gemerkt dat dat waar is. In die therapiegroep deden ze alsof jaloezie

gewoon bij het leven hoort, maar zo is het niet. Er is goed en er is kwaad, dat hebben ze je vroeger al geleerd, en terecht. Maar in die therapiegroep heb je wél geleerd hoe belangrijk het is om je te uiten. Dat je die jaloezie niet moet wegstoppen. Het moet eruit! En vervolgens heb je in die kerk geleerd, hoe belangrijk de liefde is. De liefde van God, en de liefde van mensen, dat jij een geliefd mens bent, een kostbaar mens, Sandra. En eigenlijk ontbreekt er nu nog één puzzelstukje, en dat is het kruis. Want God houdt inderdaad ontzettend veel van jou, maar Hij houdt niet van jouw jaloezie. Die jaloezie, dat is een steen op jouw hart. En God wil je daarvan bevrijden. Maar Hij zegt niet tegen jou: "Ah joh, Sandra, doe niet zo moeilijk over die jaloezie." Nee, Hij zegt: "Sandra, die jaloezie maakt heel veel kapot. Kom ermee voor de dag, leg eerlijk in je gebed alles voor Mij open. Geef alles toe wat niet goed is. Benoem het allemaal. En vraag Me dan om vergeving. Want weet je Sandra, daarvoor is Jezus gekomen. Hij heeft ook jouw jaloezie op Zijn schouders genomen en Hij is daarvoor aan het kruis gestorven. Hij droeg jouw straf. En als je gelooft in Hem, vertrouwt op Jezus, dan vergeef Ik jou alles! En dan neem ik het ook van je weg. Als een soort vuilnismans kom Ik bij je, en je mag die jaloezie meegeven. Ik spijker die jaloezie aan het kruis. En weet je wat er dan met jou gebeurt? Net als Jezus op Pasen, mag jij dan opstaan! Die steen is weg van jouw hart. Je mag opnieuw beginnen!"

Dan, opeens, gaat Sandra het begrijpen. Die liefde van God, júíst die liefde van God betekent dat Hij kwaad ook echt kwaad noemt. Dat Hij eerlijk is, daarover. Maar óók dat Hij Zelf de oplossing biedt. Mijn rekeningen zijn betaald door Jezus.

Opstanding: een nieuw begin, met God, en met de ander!

Voor Sandra betekent dit echt een nieuw begin. Samen met Antoinette gaat ze op de knieën voor God, en naar God toe spreekt ze álles uit. Alles. Samen vragen ze om vergeving. En Sandra voelt zich als herboren. Naar de buurvrouw toe wordt ze echt een ander mens. En zélfs kan ze op een bepaald moment aan haar buurvrouw vertellen hoe jaloers ze is geweest. Ze kan ook excuus aanbieden voor haar uitvallen. Natuurlijk, ze blijft moeilijke momenten houden, maar die steen op haar hart, die is weg.

Wat betekent Pasen? Beste mensen, Pasen betekent, dat je met al die stenen in je leven naar het kruis mag gaan. Je bitterheid. Je kwade geweten. De dingen uit het verleden, die nooit goed opgelost zijn. Maar ook: je ijdelheid. Je verkeerde verlangens. Je ontrouw, al is het soms alleen in je gedachten. Noem maar op. Alles, alles mag je meenemen naar het kruis. In je gebed. En dan zúl je het merken, net als Sandra: dan gaat de steen van je hart.

Wie vertrouwt op Jezus, krijgt eeuwig leven!

En God Zelf, God Zelf legt er nog een belofte bovenop! Hij zegt: 'Als jij bij Mij komt, en het wordt weer goed tussen jou en Mij, dan haal Ik ook die andere steen weg. Die steen aan het eind van je leven, die grafsteen. Dan mag je het weten, dat je ná je dood bij Mij mag komen, in Mijn heerlijkheid, in Mijn hemels paradijs.'

Vanavond, in deze Paasnacht, zegt God het tegen u, tegen jou: 'Mijn kind, Ik heb voor jou een nieuw begin in petto. Opstanding! Je zult versteld staan. Kom maar! Ga je weg met Mij. Dan zul je het verwonderd merken: Ik voel me als herboren! Inderdaad, de steen is weg!'